

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ
ПЕТАР I

по милости БОЖЈОЈ и вољи НАРОДНОЈ
Краљ Србије

На предлог Нашег Министра унутрашњих дела, и по саслушању Нашег Министарског Савета, а на основу члана 100 Устава, члана 10 закона о пословном реду у Народној Скупштини и члана 2 и 93 закона о изборима Народних Посланика, решили смо и решавамо:

Пошто је Народна Скупштина, сазвана у ванредни сазив за 5. јуни 1908. год., а на своме 18. редовном састанку, држаном 26. јула 1908. године решила:

„да се на место г. Николе Узуновића, секретара Касационог Суда, с погледом на члан 100 Устава и члан 98 закона о изборима Народних Посланика, нареди нов избор једног квалификованог посланика у округу нишком, пошто је г. Узуновић дао оставку на посланички мандат, а места квалификованих посланика са листе на коју је он био изабран за народног посланика исцрпљена су,“

НАРЕЂУЈЕМО:

Да се на дан 24. августа ове године изврши накнадни избор једног народног посланика, са условима из чл. 99. Устава, за изборни округ нишки за четворогодишњу скупштинску периоду: 1908., 1909., 1910. и 1911. год.

Наш Министар унутрашњих дела нека изврши овај указ.

28. јула 1908. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Министар
унутрашњих дела,
Св. Милосављевић С. Р.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

„да се Светислав Радовановић, полицијски писар треће класе среза орашког на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе у интересу исте.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 18. јула 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секретара треће класе начелства округа смедеревског Радомира Новаковића, полицијског писара прве класе Управе града Београда.

за комесара железничке полиције у Београду, у рангу полицијског писара прве класе, Александра Андоновића, полицијског писара друге класе Управе града Београда;

за полицијског писара друге класе Управе града Београда, Милутина Марковића, писара четврте класе антропометријског одељења Министарства унутрашњих дела;

за писара треће класе антропометријског одељења Министарства унутрашњих дела Стевана Тодорића, полицијског писара треће класе среза врачарског.

за полицијског писара друге класе начелства округа београдског Живка Сарамандића, полицијског писара исте класе среза посавског, округа београдског, по службеној потреби.

за полицијског писара треће класе среза поречког Бранислава Ђорђевића правника.

за полицијског писара треће класе начелства округа нишког Милана Павловића, правника.

за полицијског писара треће класе Управе града Београда Марка Радисављевића, правника.

за полицијског писара треће класе начелства округа ваљевског Лазара Чедића, правника,

за полицијског писара треће класе округа чачанског Драгољуба Тодоровића, практиканта среза љубићског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 24. јула 1908. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

§. 34.

Законски захтеви за доказну снагу сведоџбе.

Сведоџба ће имати доказну снагу, ако има услове које је законодавац прописао у § 229. Ти услови јесу:

А. Да је исказивање учињено слободно, а не споразумљењем, наговором, подмићењем, или обећањем, изопачењем, или изнуђењем (т. 1 § 229).

Споразумљење се овде састоји у претходном договору између сведока и других лица на штету истине. Према томе, договор два сведока, да у случају сведочења кажу праву истину, не може ни у колико ослабити доказну снагу сведоџбе.

Наговор постоји онда, кад сведока наведе неки трећи, да при испиту не каже истину. Наговарање сведока да каже истину, према томе, не може ослабити сведоџбу; исто тако и наговарање сведока да не каже истину, само ако сведок одбије то од себе.

Подмићење или обећање јесте давање или обећање користи сведоку, која га покреће, да другаче сведочи но што се ствар по његовом сопственом знању одиста догодила. Подмићење или обећање може одузети сведоџби доказну вредност само тада, кад се из свих околности види, да је сведок пристао да за љубав какве користи каже неистину; кад је, дакле, сведоку казивање неистине стављено као погодба за добијање користи, и сведок се на то обвезао.¹⁾ Стога се нема узети да је подмићен сваки сведок који је што узео за сведочење. Тако, ако сведок и поред тога, што је од једнога добио, сведочи на његову штету, то таква сведоџба неће изгубити доказну вредност, јер је самим садржајем сведоџбе уништен основ за сумњу. Код подмићења и обећања корист се не мора састојати само у новцу, него и у добитима друге врсте.

Изопачење је извртање значаја сведоџбе. Њиме се хоће сведоџби да да смисао и значај који она нема.

Измуђењем се хоће, да сведок и противу своје воље каже неистину. Ако је сведок принуђен силом или претњом да противу некога сведочи, то таква сведоџба нема доказне вредности. Сасвим је свеједно од кога долази изнуђавање, да ли од иследника, суда или трећих лица.

Све су ово средства, којима се може утицати на вољу сведока. Ако ма који од тих утицаја постоји, онда је тиме створена и основана сумња да сведок неће штети казати истину, те се стога његовој сведоџби не може придати никаква доказна вредност. Такви су сведоци, дакле, сумњиви. Сведоџба ће имати доказне вредности само тако, ако буде дата потпуно слободно.

Б. Да је исказивање учињено по сопственом знању, добијеном у разборитом стању, а не по чувењу, нагађању, претпоставци, вероватности, или само по закључивању (т. 2 § 229).

Према овоме захтеву за важност сведоџбе потребно је двоје:

1. Да сведоџба почива на сопственом знању сведока, а не на казивању трећих лица. Према томе су само непосредни сведоци способни сведоци, јер они из непосредног извора

сазнају важне чињенице, т. ј. они их сами својим чулима непосредно опажају, те се стога с основном може држати да ће се на тај начин најпре и доћи до праве истине. Не сме бити сумње о томе, да је оно, што је сведок навео, одиста тако и било. Стога закон и не даје доказну вредност сведоџби која почива на чувењу, нагађању, претпоставци, вероватности или закључивању.

Да би се могло оценити, да ли је сведок свој исказ дао по свом сопственом знању, потребно је питати га о извору његовог знања (*ratio scientiae*), т. ј. откуд му је познато оно што сведочи. Примети ли се из одговора на ово питање, као и из осталог детаљног испита, да је сведок до сазнања једне чињенице дошао посредним путем, онда се његова сведоџба има сматрати као неспособна.

2. Да је сведок до свог непосредног знања и опажања чињеница о којима сведочи дошао у разборитом стању.

Ово се и по себи разуме. Јер, први од захтева за важност сведоџбе јесте способност сведока да нешто опазе, да то запамти и да то после верно репродукује. Лице, које није било у разборитом стању у тренутку сазнавања или опажања, неспособно је за све то, те се његовој сведоџби не може ни придати доказна вредност. Стога се као неспособни сведоци сматрају: а) душевно болесна лица. Ова се лица не смеју ни испитивати, а ако су испитана, испит им је без вредности (§ 91 т. 3); б) лица слабог разума или лица са врло слабиим памћењем, н. пр. лица у дубокој старости; в) лица која су се у тренутку опажања налазила у стању, у коме нису била сасвим при свести, н. пр. напита лица, јако оболела лица.

Б. Да је сведоџбом изреком, јасно, одређено, исказано само дело или околност, о којој сведок сведочи (т. 3 § 229).

Сведоџба је јасна ако је разумљива, а одређена је, ако су наведене и појединости предмета на који се она односи. Навођење тих појединости врло добра је контрола за истинитост сведоџбе, а служи и као гаранција да сведоџба не садржи одговор на сугестивна питања.

Г. Да је сведок на своје исказивање заклет (т. 4 § 229).

Према томе, лица неспособна за заклетву неспособни су сведоци, чије су сведоџбе без доказне вредности. О неспособним сведоцима за заклетву види раније § 32 II (§ 114). Закон те сведоке сматра неспособним са ових разлога:

1. Они који су у иодозрењу да су извршили или учествовали у истом делу ради кога се испитују (т. 1 § 114) неспособни су сведоци стога, што постоји основана сумња да неће штети казати истину, јер имају интереса да лажно сведоче како би себе ослободили одговорности.

2. Они који су под истрагом због злочина или бешчасних преступа или иступа, као и они који су пресудом лишени грађанске части, а ова им још није повраћена (т. 2 § 114) стога, што се сматрају бешчасним, те се мора претпоставити да код њих нема воље за казивањем истине.

Јасно је да ови разлози, са којих је закон сведоке под 1 и 2 учинио неспособним, нису ипак такви, да њихове сведоџбе у свима случајевима морају бити без доказне вредности. Проста околност, што је неко у иодозрењу, или што је под истрагом за злочин и т. д., или што је осуђен на губитак грађанске части, не значи још да тај сведок и неће да каже истину.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марновић.

1) Mittermaier, Beweislehre 320; Ruff, Commentar II 93.

Толико су пута већ зуби учинили најдрагоценије услуге у полицијским и судским истрагама, али у последње се време почела обраћати много већа пажња овоме доказу за утврђивање идентичности. Томе је дало повода умножавање криминалних случајева у којима злочинац своју жртву тако искасапи и испарча, да се ни помоћу свих криминалистичких искустава, нити судско-медицинских вештина није у стању да дође до правога стања ствари и расветљења истине. Један случај из најскорије прошлости услед своје необичне компликације дао је повода да истражна власт позове у помоћ и једнога зубнога лекара, и његове су опаске и објашњења о склопу и саставу вилица и о особености зуба послужили као полазна тачка у истрази, која је доцније крунисана успехом.*)

И ако то није баш новина у судској пракси, поменути је случај побудио многе стручњаке на писање о овој ствари, и на стручна обавештења о томе, на који све начин могу зуби или и њихови трагови корисно послужити у криминалним истрагама или и у грађанским парницама, где је неопходна потреба утврђења несумњиве идентификације.

У нас је и иначе врло чест случај налажења непознатих лешева, који су махом производи злочина, те је у толико више и потребно што пространије знање и што умешнији рад иследника у питању о утврђивању идентичности. То нас побуђује, да упознамо наше читаоце и са овим начином рада у утврђивању идентичности, који ће им, без сваке сумње, у извесним приликама бити од велике користи.

Кад погледамо, шта је у страном свету све потребно и довољно, па да се може донети савестан, закону сходни, категоријан и дефинитиван суд о утврђењу идентичности извесне личности или леша, не можемо, а да се не сетимо једног скорашњег случаја из нашег правног живота. То је случај са нађеним лешом бившег београдског трговца Влајка Павловића, у којој је прилици истражна полицијска власт била ретке среће да дође до апсолутне истине, имајући прилике да на најсавеснији, закону саобразни начин несумњиво утврди идентичност леша Павловића. Али првостепени суд за варош Београд, не осврћући се ни у колико на целокупан рад истражне полицијске власти, који се у главном кретао у доказивању идентичности тела и одећа Влајкова, огласио је да то није леш Влајка Павловића, стављајући се на становиште, да је за утврђивање идентичности леша меродавна последња изјава оца Влајкова: да то није његов син, која је у суштој противности са *првом* његовом изјавом, у којој признаје: да је то леш његова сина.

У осталом, ако нам буду на расположењу потребна акта, тај конкретни

случај даће нам повода засебној расправи, а сад да пређемо на ствар: да упознамо читаоце са начином рада у случајима потребе утврђивања идентичности, и да им за тим примерима покажемо, шта се у страном свету захтева и како се успева у томе послу.

Овај делокруг рада истражних власти од необичне је важности и захтева од истражника како стручност и умешност, тако исто и потпуну савесност, пошто у сваком конкретном случају од њега зависи част и имање наших грађана. Ови ће редови моћи корисно послужити истражницима нарочито онда, ако су изјаве меродавних интересованих личности контрадикторне; одавде ће, у неколико, моћи увидети, шта — у таквим случајевима треба за њихову одлуку да буде од пресуднога значаја.

Кад се тиче специјално зуба као доказа идентичности, не треба заборавити још и то, да наш свет у последње време све више поклања пажње нези зуба и да зубно лекарство у нас све више цвета, те да ће у толико чешће бити прилика, да се и зубни лекари призивају као стручњаци у случајевима потребе утврђивања идентичности.

Многбројни примери из форензичне литературе свију народа показују, да је сарадња зубних лекара у извесним случајевима употребљена и да је понекад могла бити од изванредног значаја. То у толико више, што се после смрти услед процеса труљења сви остали органи тела толико јако измене, да већ после кратког времена нису ни од какве помоћи за агносцирање. Пошто *кости* и *зуби* врло мало садржавају органских веза, које су изложене поменутиим променама, они су за то и у стању да се одрже необично дуго времена. Ако су прилике необично погодне, т. ј. ако нема приступа слободном ваздуху и живим организмима, они су у стању да пркосе свима утицајима по читаве *хиљаде година*, тако да чак и по зубима египатских мумија можемо изводити извесне закључке.

Истраживање зуба и вилица може бити од разноврсног форензичнога значаја. Ту долази најпре форма виличнога скелета, који пружа вероватни закључак о *иолу* леша. Па и форма зуба по дужини и ширини даје полазне тачке у том правцу, ма да се, наравно, увек мора имати пред очима, да нису тако ретка одступања од просечне мере код оба пола, и да са тим увек ваља рачунати. У сумњивим случајевима треба поклонити пажње особитим моментима, који увек треба да послуже као кажипрст у оријентирању, ако их не треба сматрати као типичне полне ознаке. Тако на пример жути и тамни зуби пушача готово увек могу бити доказ да се има посла са мушким лешом, и ако није искључена могућност, да и женски леш може бити у питању. Са истом предострожношћу ваља примати и искуство зубних лекара, да су зуби у жена у опште боље неговани него ли код људи.

Дакле, што се тиче одређивања пола према форми вилица и зуба не може се

дати сигуран, али увек врло вероватан закључак.

У погледу одређивања *приближне старости* мртваца може се према зубима и виличним костима дати доста закључака. Ако се има посла са детињим лешом, у чијој вилици још нема зуба, онда се испитивањем у дубини вилице, према зачецима зуба, који се тамо налазе, може закључити готово тачно и о њиховој старости, што је у таквим случајевима већином довољно за идентификацију. Ако је пак случај са млечном вилицом, опет се по извесним знацима да закључити старост детета, с тим, да се не треба бојати великих заблуда. Ако је пак „*мешовита вилица*“ предмет истраге, т. ј. таква у којој су једновремено млечњаци и већ избили зуби, онда се могу чинити извесни закључци према већ избалим зубима и према томе, којој они врсти у организму вилице припадају; наравно, да заблуде нису искључене, јер се избјање зуба дешава отприлике у времену које просечну меру прелази или подбацује.

У сумњивим случајевима, као и код одређивања пола, тако исто и овде нам стоје друге опаске на расположењу — на пример форма и величина виличних костију, које у периоди рашћења такође подлеже извесним одређеним променама — и оне су у стању да пруже нашим закључцима више сигурности и одређености.

Да би се искључила могућност заблуда приликом одређивања старости леша, не треба заборављати на доказано искуство, да извесни *поремећаји храњења* тела утичу на ток нормалнога ницања зуба. Али ови исти поремећаји храњења и још друге болесне појаве, које нас уздржавају да према зубима само с предострожношћу можемо одређивати старост извесног леша, допуштају нам да их на други начин можемо узети као полазне тачке код идентификовања мртваца. Знамо најме, да извесне *болесне појаве* тела — као н. пр. код рахитиса, скрофулозе, сифилиса — дају зубима извесне са свим одређене и карактеристичне ознаке, које у приликама могу да послуже као изванредно важне полазне тачке.

Најзад могу и зуби *израсле вилице* бити од пуно вредности по одређивање старости. Искусан зубни лекар може по боји зуба, по њиховој чвршћој или лавијој вези, са вилицом, по степену њихове употребљености, по недостатку једнога или више зуба, по накупљеном камену око зуба и по још многим другим ознакама да изведе закључке, који ће осталим органима, који раде на истрази, моћи бити од велике користи.

Приликом зубно-лекарског испитивања човечјих вилица показују се необично велике разлике и одступања у норми, диференцирању и особености у погледу боје, форме, величине и реда — зуба, од чега лајцима падају у очи само највећа и видно означене разлике.

(свршиће се)

Д. В. Вакић.

*) У изради овога чланка служили смо се поглавито изношењима зубнога лекара *Алфреда Далмана* и *Драгоберга Винтера*.

DIE VERBRECHENSBEWEGUNG IM ÖSTLICHEN EUROPA

I. Band. — Die Criminalität der Balkanländer.

von Dr. Arnold Wadler.

(НАСТАВАК)

Од деликата противу имаовине после шумских кривица бројно долази крађа. Апсолутни број осуђиваних лица због крађе просечно у целом овом периоду једва изостаје иза средњег броја осуђиваних због шумске кривице. Удео крађе у целокупном криминалитету премаша у средњу руку цифру 21 процента, износи дакле више од петине свију деликата. С обзиром на квалификацију опасна крађа истиче се са уделом од преко 14 процента. На друго место долази проста крађа са просечном квотом од 3·85 процента и напослетку крађа стоке средње са 3·13 процента. Кретање овог кривичног дела тесно је скопчано са кретањем укупног криминалитета. Највише тачку курва крађе, као и курва деликата противу имовине, достиже у 1895. години.

Поред крађе само још *разбојништво* игра знатнију улогу међу деликтима противу имовине. Врло је рђав, али и карактеристичан симптом особености српског криминалитета то, што релативни удео разбојништа у укупном броју кривичних дела износи просечно висину од 3·64 процента, а у појединим годинама — као н. пр. 1891. — шта више премашу је и 5 процента. Када се узму у обзир и други деликти противу имовине, а нарочито хајдучија и јатаковање, онда се види, да у Србији моменат насиља игра више него обичну улогу и код дела противу имовине.

Од осталих кривичних дела противу својине од споредног значаја је *оштета ствари*, а још незнатније *превара и утаја*. Узрок слабом значају последња два дела налази се у томе, што је Србија чисто земљорадничка земља, у којој је трговина и индустрија још у стадију почетног развијања, те нема ни праве прилике за чињење ових деликата, а и законодавство није имало разлога на њих обратити толику пажњу као на она дела, која су од већег значаја у правном саобраћају. (Треба помислити на правни моменат квалификације код крађе стоке). Други овакве појаве доводе у везу са културним приликама: где је мање писмености ту је више крађа, а мање превара. Међутим врло је тешко одвојити социјални моменат од културног. У највише случајева ипак је социјални моменат првенствен.

Од кривичних дела противу личности на прво место долазе у обзир: *телесна повреда, неумишљајно и умишљајно убиство*. На телесне повреде пада у средњу руку 600 осуда, дакле преко 18 процента свију осуда, цифра, која се много не разликује од односне цифре у Немачком Царству. Лака телесна повреда далеко премаша тешку повреду, тако да би се то привидно могло узети за доказ повољних прилика, када се не би узело у обзир законодавчево схватање. Али и поред тог повољног изгледа кривична

дела противу личности дају врло мрачну слику, чим се узме у оцену континенталне неумишљајних убистава. Раније смо већ видели да је у Србији број умишљајних и неумишљајних убистава енорман. Утисак тих цифара, пак, повећава се фактом, да њихов број апсолутно и релативно премаша број тешких телесних повреда. Ово важи у првом реду за прву десетину периода, који посматрамо. Радосна је појава да последњих година број тешких повреда знатно опада, док лакше врсте повреда опет расту.

Множина и тежина деликата повреда код југословенских племена давно је познат факт. Неки писци овај факт објашњавају националним моментом. Други у томе виде појаву, који условљавају културни моменти: далеко заостала цивилизација, у којој још владају примитивни обичаји сурове освете, а по том ношење и употреба оружја, док је међутим настава и васпитање остала још ускраћена широком маси становништва. *W.* не дели мишљење оних, који мисле да је низак ступањ школског образовања узрок претежности крвавих кривичних дела, већ је наклоњен мишљењу, по коме је узрок овој појави народни карактер Југословена. Наше је мишљење, да су у праву и једни и други, али да су културни моменти претежнији. Црта суровости и осветничких инстинката није никаква нарочита и особена народна одлика, већ је то општа, заједничка особина свију нецивилизованих народа. Култура и чврст државни поредак несумњиво могу и морају брзо лечити такве народне одлике.

Увреде, као кривична дела чине само 4·45 процента свију деликата; у сравњењу са немачким приликама ова је цифра врло мала. То значи као да се у Србији противу увреда мање реагира, него у другим земљама, јер се то чине само на други начин. Моменат самопомоћи овде је фактор, који проузрокује високе цифре повреда.

Кривична дела противу морала износе само 1·26 процента свију дела. Тај је проценат у толико чуднији, која се има на уму велики број других сурових и насилних деликата. Бројни однос оба пола у Србији, а уз то други социјални и субјективни моменти објашњавају ову појаву.

Ако бацимо општи поглед на категорију деликата противу личности, видимо једну повољну околност, да су ова дела у последњој десетини опала. Од 43·3 процента просечно у годинама 1888.—1891. удео ове категорије у укупном криминалитету снао је доцније на 32·87 процента. У последњим трима годинама на сваки начин опет се примећује апсолутни прираштај, али је у питању кратко време, те је завршни резултат још непознат. Поред осталог вредно је пажње, да ток дијаграмске криве деликата противу личности у неком погледу сличан је оној криве деликата противу својине. И овде 1895—та година показује врхунац кретања.

Деликти противу државе у Србији играју подређену улогу. Од 11·68 проценат у првој десетини периода у доцнијим годинама спали су на 7·6 процента.

Максимум осуђених и овде је опет у 1895. години (594). Број увреда величанстава је апсолутно и релативно незнатан (просечно 19), а тако исто и штампарски деликти (у средњу руку 31). Број неписмених, од чега зависи и број новина, утичу на незнатност ових последњих дела. Само у 1895. години број осуђених због ових деликата нарастао је на 134, што се објашњава политичким врењем у то доба. По том је овај број падао, да се у 1903. год. опет нагло подигне из појмљивих разлога.

Напротив врло је сумњива појава сразмерно висока цифра кривичних дела у службеној дужности, која бацају ружну светлост на јавне службенике у Србији. Број чиновничких деликата колебао се између 14 и 115 и сачињавао је 1·08 до 2·28 процента укупног криминалитета. Врх тога тај број показује тенденцију ка пењању. Од ових дела најважнија су злоупотреба службеног положаја и утаја, од којих ова последња просечно претеже и у последњим годинама сумњиво расте. *W.* истиче да Србија код круте централистичке управе има претерано велики штаб чиновника, тако да је Laveleye још пре 20 год. опомињао Србију, да ће се у њој развити бирократија.

Што се тиче статистичких података о поврату њих у Србији има објављених само за једну једину годину (1896.), а за остале године до 1905. *W.* је добио од бив. начелника статистичког одељења велики део материјала, који недостаје. Према тим подацима од броја свију осуђених у 1896. год. (2563) број повратника износи 9·5% (271 лице), а у 1905. год. 5·6%. До 1900. год. проценат је опадао, а од тада је опет наступило колебање са највећим процентом у 1904. год. од 6·9%. Како је 1895. год. критична по висини укупна криминалитета у Србији, *W.* наводи, да је са свим природно, што је одмах идућа година (1896.) показала највећи број повратника. Што се тиче висине овога процента у 1904., ми сматрамо да је томе главни узрок, уз нагли прираштај кривичних дела, оно многобројно и у масама извршено помиловање у 1903. год. У осталом у опште узев број повратника међу српским кривичима релативно је врло мали. *W.* отуда закључује да је карактер српског криминалитета, као и осталих балканских земаља, виша случајних кривичних дела, него дела по занату (професионалних), т. ј. да маса деликвената више ради под утицајем страсти него са размисљањем. То се истиче већ и тиме, што код вршења дела превладајуће насиље.

Статистички подаци о повратницима у 1896. год. показују, да од свију кривичних дела деликти противу државе (увреда величанства и чиновника, затим штампарске кривице) показују највећи релативни коефицијент поврата. Много незнатнији је поврат код деликата противу личности.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

М. Ј. Петровић.

У седници од 30. новембра прошле године, канцелар немачке царевине изјаснио се у парламенту, да је не само вредно пожелети, већ да је једна од најпречих потреба реформисати целокупно немачко казнено законодавство, а нарочито област, која се дотиче кажњавања противзаконих радњи малолетних особа. При том је Билво нагласио: „Мора се једном томе стати на пут, да се малолетници услед неодмерених казни упућују на то да постају злочинци из навике, злочинци од заната“.

Сада влада међу криминалистима потпуно јединство у погледу ове поставке: Окривљени у старости од 12 до 18 година, чак и у случају, да је код њих утврђен потребан разбор и свесност о казнимости дотичне радње, налазе се ипак „у стању још неконсолидованог ја“, дакле још увек су друга лица него одрасли, те за то за њих треба прописати „друге“, њима подобне казне. Међутим оно, што се у томе казненом оквиру сада предлаже, ограничава се само на стари регистар казни, дакле на: укор, на новчану казну и на казну лишења слободе.

То је дало повода сенатском председнику Шмелдеру (из Хама), да се мало опширније позабави тим питањем. Те је своје назоре изнео у једном овдашњем дневном листу, и ми их са њихових интересантности саопштавамо читаоцима.

Садашње право узело је укор као казнено средство једино према малолетницима. Али баш и код малолетника, оно се може применити само у појединим случајевима. Пракса је већ доказала, да безброј малолетника никако није била у стању схватити, да има карактер једне одређене казне то, што ће исход судскога претреса бити изражен свега у неколико прекорних речи, упућених њима као законским преступницима. Малолетници у том случају са најдубљим уверењем оспоравају, да су тиме били што и кажњени. Управо, они не сматрају себе као осуђена лица, ако није казна била у новцу или у лишењу слободе.

Сад се хоће да измени новчана казна за малолетнике у толико, да буде прикладна материјалним приликама злочинчевим, како у погледу одмеравања, тако исто и у погледу извршења казни. Реформа у овом погледу код одраслих имаће знатну улогу и биће од несумњиве користи. Али код малолетника се може узети као правило, да или немају никаквих, или бар да немају довољних средстава, како би могли платити новчане казне.

Али лишење слободе, то је она казна, која малолетнике образује за злочинце од заната. Кратко бављење с оне стране катанца многим малолетницима изгледа као нешто интересантно, уздиже им самољубље; шта више сматрају то само као ђачки затвор. За то се сада тражи, да се те казне издржавају у нарочитим, за малолетнике одређеним заводима; за то се хоће и минимум казне да пошне на шест месеца или да се бар претвори у принудно васпитање неограниченог тра-

јања. Међутим малолетници баш најрадије и најлакше размењују своје покривености са вршњацима. Дакле свакако је ограничена корист од завода који су одређени искључиво за малолетнике. Сем тога, била би неправда, какве нема равне, кад би се малолетник затворио шест месеца или на неодређено време због каквога деликта, за који би одрасли био кажњен са неколико дана или највише неколико недеља.

Изгледа, да би био много одмеренији и пробитачнији предлог, кад би се за малолетнике, баш на против, примењивале такве казне лишења слободе, које би биле одмерене на краће време, али опет за то поштрене усамљеношћу, мрачном хелијом, тврдом постељом и смањеним obroком.

Свакојако, да између укора, новчане казне и казне лишења слободе вири још једна празнина. За то је 1890. године на скупштини Саксонскога друштва за казнене заводе у Наумбургу, „милосрђа ради“ државни тужилац *Лени* изнео предлог, да би у оквир казне за малолетнике требало унети и телесно кажњавање. Указујући на прописе прускога пројекта од 1833. и баварскога казнога закона од 1813. године, нагласио је Шмелдер 1891. године у Рајнско-Вестфалском друштву за казнене заводе у Диселдорфу: телесно кажњавање малолетника могуће је на два начина. Телесну казну може извршити или власник, отац или татор под надзором извршне власти, или пак — а то је оштрија форма — сама власт, под видом стараоца или у њихову присуству.

По себи се разуме, да се и батине имају досуђивати само у извесним случајевима. Она оштрија форма не може се досуђивати за девојчице. Обе форме неће се досуђивати, ако су дечаци већ избатинани, а тако исто ни оним малолетницима, који признаду своју кривицу са искреним кајањем и скрушеношћу. На супрот томе, телесна се казна има увек изрећи тамо, где је малолетник заглабао у пркос и безобразлук, где се малолетник опире сваком ауторитету и где је услед непоштовања интереса општности и појединих личности дошло већ до бруталности и животињства. Ту је потребна таква казна, која ће малолетнику са свим јасно и разговетно показати, да ипак има неке моћи, пред којом се он мора савити. Таква моћ је за извесне малолетнике само и једино батина. Али зато је она и у стању да начини од Саула — Павла.

У осталом, казне лишења слободе баш код малолетника упропашћују и њихово здравље. Недавно умрли директор казнога завода, санитетски саветник *д-р Баер*, несумњиви ауторитет, овако се изразио о телесном кажњавању:

„Оно је врло интензивно, али са санитарнога гледишта много пре допуштено казнено средство, тим пре што има увек превагу, да никада трајно не оштећује здравље“.

У двома Немачкој сродним и слободумним државама, у Енглеској и Данској, телесно кажњавање је од старина у употреби чак и за одрасле кривце, управо

од скора је понова уведено. А шта стоји на путу да се и у Немачкој то уведе, с ограничењем на телесно кажњавање искључиво малолетника?

Рад судија и извршних чиновника таквом установом био би свакако много отежан и са више одговорности. Међутим у Немачкој не може бити говора о томе, кад се зна, да је код немачких судија и чиновника осећај дужности савршен, кад се тиче државнога резона.

Само једна политичка реминисценца долази у обзир. Још пре 100 година један је пруски рескрипт ограничио и скупио телесно кажњавање као самосталну казну само за „злочинце из најнижег народног слоја“, и та неједнакост пред законом задуго је задавала страх народу. Чак и далеко различнија и замашнија казнена средства францускога законодавства, као ударање срамног жига, излагање јавном подсмеху, казне галера и окова, заједничко окивање више злочинаца, изгледала су у много блажој светлости од горње казне. Сем тога, у Немачкој влада доктринизам. Шмелдер тврди, да се у Немачкој сада радо чине извесне поставке, а њихов добар звук толико опчињава, да их поштују као праве догме. Тако се сада вели: Свако телесно кажњавање, које врши држава, „јесте потцењивање најплеменитијега створа Божјега“, „ређање бруталитета за бруталитетом“.

Међутим телесно кажњавање, које би вршила држава, нису ударци намењени најплеменитијем створу, оличењу Божјем, већ суми грубих и неотесаних нагона, која хоће то оличене да преплави. Малолетник је потчињен батини свога оца, стараоца, учитеља, газде и мајстора. Па зашто онда не би могао бити потчињен и батини државе?

Свакако није искључена могућност, да ће према извесном малолетном злочинцу бити учињена неправда тиме, што ће му се изрећи телесна казна онде, где је, можда, требало бити примењено које друго казнено средство. Међутим тој могућности стоји насупрот чињеница, да казна лишења слободе васпитава безброј малолетника за злочинце из навике и за окореле зликовце.

„Милосрђа ради“ требало би једном заборавити грешку, коју је пре сто година учинило једно немачко законодавство; ваља се одрећи наклоности лепим, звучним речима и проширити обим казни тиме, што ће се за малолетнике установити телесно кажњавање. —

У Београду је образована комисија за реформу казнога законика, и њој је добро познато, какве резултате даје лишење слободе и издржавање осуда наших малолетника. За то мислимо да јој с правом смемо обратити пажњу на ову ствар и нарочито је замолити да се мало позабави овом Шмелдеровом поставком:

„Малолетник је потчињен батини свога оца, стараоца, учитеља, газде и мајстора. Па за што онда не би могао бити потчињен и батини државе?“

ПРИЗНАЊЕ

(ИЗ ЗАВЕЛЕЖАКА ЈЕДНОГ СТАРИЈЕГ ПОЛИЦАЈЦА)

(НАСТАВАК)

— Знам, знам, господине, али поред рђавих људи могу да страдају и невини услед таквог вашег рада.

— Како?

— Тако лено. Под ударцима апсанције може и најневинији човек признати оно што се од њега тражи, и ако о томе у ствари појма нема.

— Господине — плану г. Гр... ја никад нисам наређивао нити бих наредио да се зоставља невин човек, јер сам у стању да увек тачно разликујем невиног од кривога.

— Сваки човек може да се превари.

— Ја се никад нисам преварио нити ћу се преварити, јер врло добро разумем свој посао, одговори г. Гр... мало љутито.

— Нека је све баш и тако, па ипак је нехумано и противно закону зостављати окривљене и изнуђавати им признање. Зар ви никад нисте помишљали на то, да се може случајно десити, да зостављани изненада подлегне под немилосрдним и неодмереним ударцима острвеног апсанције, нарочито пак у оним случајевима кад је слабије физичке конструкције, или са каквом тежом унутрашњом болешћу! Зар ово не би било право убиство за које би одговарали и ви и апсанција, и зар вас целог века не би гризла савест што сте противзаконно убили човека!

— Види се, млади господине, да још ни из близа не познајете наш злочиначки свет. То је нарочита сорта људи, чвршћа од камена, која се већ од малена сродила са апсаном и батинама, и која од батина само још више чвршћа. Према овоме, потпуно је излишна ваша бојазан, да неко из овога света може подлећи под ударцима апсанције, и да стога ја и апсанција можемо доћи до кривичне одговорности. Што се тиче хуманитета и законности према овим људима, рекао сам већ шта о томе мислим.

И ако ме овим својим резонавањем колега није могао уверити о легитимитету батинања и изнуђавања признања, ипак је успео да измени моје мишљење о њему лично. После овог објашњења ја сам увидео, да он није потпуно свесан онога што чини; он није наређивао да се окривљени бију и зостављају зато што је по природи био суров и дивљачан, већ зато што је сматрао за дужност, да у интересу друштва ово чини. Доцније, у току даљег службовања, уверио сам се да има више оваквих полицијских чиновника.

* * *

Мало по мало и ја сам захваљујући члану г. Ђ... и колеги Гр... ушао увелико у све послове око ислеђивања. После три месеца већ сам, готово самостално и са прилично успеха, ислеђивао теже злочине, и знатно помогао колеги Гр... с којим сам се већ био у велико

спријатељно. За чудо је, да је овај нешколовани и по мало оригинални човек био веома расположен и ни мало суревњив према једном млађем и школованом чиновнику, и ако су га неке колеге у кварту плашиле, да ћу га сасвим истиснути из кривичног одељења, само док се потпуно упознам с пословима.

— Ако, братац, — одговарао је он. — На млађима свет остаје. Камо лепе среће да у полицији има што више школованих људи. Погледајте само нашег члана; нема му равна у целој нашој полицији.

Овако је чешће пута говорио мој колега Гр... и ја сам био потпуно уверен да је увек говорио од срца, те сам га с тога још више волео и поштовао.

— Само још да нема ону ружну навику да изнуђава признање, био би у мојим очима идеалан полицијски чиновник, рекао сам члану г. Ђ... кад смо једног дана разговарали о пословима у кривичном одељењу, па се узгред дотакли и колеге Гр...

— Ја сам више пута помишљао да га од тога одучим, али, право да вам кажем, не могу никако да нађем згодан начин, одговори ми г. Ђ...

— Што је најгоре, наставио сам ја даље, он не бије лично, већ наређује апсанцији да то чини, а овај, као војник, слабо води рачуна о јачини и последицама својих удараца, нарочито кад има наредбу старијег.

— Тако је, одговори ми члан смејући се.

* * *

На три дана после овог мог разговора с чланом, разбијена је на крагујевачком друму једна бакалница, и из ње однет готово сав еснап од вредности.

Кривична дела ове природе, ма колико обична и честа у унутрашњости, у Београду су, с обзиром на градску насељеност и већи број полицијских органа, веома ретка и необична, те с тога, као и убиства, узбуњују целу полицију. Готово цео полицијски апарат у оваквим случајевима креће се у потеру за зликовцима, а већина органа кварта у којима је дело извршено, никако и не долази у канцеларију док се кривци не пронађу.

Тако је и овом приликом било. Поред г. Гр..., који је отишао на увиђај још изјутра, па по свршеном увиђају одјурio чак на Остружницу у циљу трагања, и сви остали органи кварта, изузев мене, депозитара и једног званичника, по нарочитој наредби члановој отишли су у потеру за дрским крадљивцима.

Тек око 8 часова у вече вратио се г. Гр... у кварт. Собом је довео и једног Банађанина, који је, по казивању неких остружничана, нудио извесним лицима на продају покраден бакалски еснап. Одмах су позвати присутни грађани и започето формално саслушавање. Поред сведоцаба оних остружничана, осумњичени Банађанин био је и раније на робији због крађе, те је тако било довољно основа за његов притвор, али се колега Гр... није задовољавао само тиме да га при-

твори, већ је хтео да још овог вечера доврши истрагу и нађе покрадене ствари. У овом циљу ислеђење је продужено до један сат по поноћи, али на крају крајева без стварног успеха. Осумњичени Банађанин није хтео апсолутно ништа признати, а бранио се тако вешто да је и самога г. Гр... доводио у забуну. Најзад је ислеђење прекинато, присутни грађани отпуштени, а осумњичени предат апсанцији »на надлежност«.

— Уби душу у њему — наредио му је г. Гр... — ако не каже где је покраден еснап.

(наставиће се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине станачке, актом својим Бр. 1163, пита:

»Суд ове општине учтиво пита уредништво за следеће обавештење:

У атару манастира Св. Стевана а у непосредној близини самога манастира, налази се школа липовачка са својим земљиштем, које је раније добила од манастира. Све околно земљиште и данас је својина манастирска на шта манастир и порезу плаћа.

Поред саме школе пролази река са извора и то матица а и вода за манастирске воденице и све то иде кроз манастирско земљиште изван школске авлије — ограде. Поред ове воде на раскрсници три пута, у спомен прославе стогодишњице од устанка, засађени су неколико фидана — воћа из средњег расадника, које је купио старешина манастира, а засадио их управитељ школе.

После, пошто се ово воће примило, манастирска стока прошле зиме оштећила је неколико фидана и то неке више а неке мање, пошто су на путу, где стока иде на појило.

За ову учињену штету, управитељ школе липовачке тужи старешину реченог манастира и тражи да се фидани оцене и штета наплати, у корист школске касе. А старешина манастира, пак, задржава право својине са разлогом да је земљиште манастирско, манастирско је и воће а манастирске и козе, које су нехотично штету учиниле.

Сад настаје питање?

Ко ће бити у праву да ову штету тражи и у корист чије касе да се наплати — да ли школске или манастирске, јер § 282. грађан. закона вели: онога је воћка или дрво, на чијој је земљи стабло?»

— На ово питање одговарамо:

Кад је земљиште, на коме је воће засађено, својина манастирска; кад је саме саднице купио старешина манастира било за своје било за манастирске новце, па учитељ ове само засадио, вероватно као умешнији на томе послу и у једној улози пријатеља према старешини манастира,

онда у опште не може бити ни спора, да је то и данас својина манастирска (§ 211., 212., 215. и 281. грађ. закона).

Према овоме, учитељ нема у опште права да тужи за какву штету, која је учињена на овом вођу манастирском од стране манастирске стокe, нити школска каса има права на какву накнаду штете.

За жаљење је, у осталом, да је ова ствар у опште могла бити предмет једнога спора, јер она казује, колико су ненормални одношаји између управе школске и манастирске, ма да они треба да су у тој мери исправни, да чак буду пример другим грађанима из околине.

Томе би било места у толико више, што се баш из саме преставке суда види, да је манастир био издашан према школи у многим приликама, па и самим уступањем земљишта за ову.

II.

Суд општине д. крушевичке, актом својим Бр. 648, пита:

»У прошлој години осуђено је једно лице из ове општине на затвор, што је својом зградом захватило службени пут, а поред тога да одмах дигне зграду са пута и пут постави у првобитно стање.

Ову пресуду одобрио је и првостепени суд.

Осуђени је казну затвора издржао, али зграду неће да дигне.

Да би суд у целини извршио своју пресуду моли за објашњење:

1, може ли суд извршити ову пресуду и ако је прошло више од три месеца, од дана њене извршености;

2, поред јасне пресуде, да је осуђени дужан и зграду да дигне, па он то неће, треба ли општински суд да доноси какво ново решење о дизању зграде и ако треба на основу кога закона;

3, ако није потребна нова одлука, него суд треба да приступи извршењу пресуде, да ли онда суд усмено погађа раднике или се то врши писменим решењем, и да ли се ово доноси пре или после дизања зграде, и

4, да ли има и коме места жалби против овога решења и да ли та жалба задржава рад око извршења пресуде?»

— На ово питање одговарамо:

Ако је суд изрекао пресуду на основу § 339. кр. закона, па између осталог у овој стоји: да окривљени одмах дигне зграду са заузетог пута и овај постави у првобитно стање, па он то неће да уради, онда суд има права да сам изврши то о трошку осуђеног у смислу последње тачке поменуте законске одредбе и § 396. грађ. суд. поступка.

Суд о самом акту дизања грађевине неће доносити нову одлуку, јер постоји пресуда, али да би се избегао сваки прекор о величини утрошене суме око овог посла, суд може то учинити путем кратке литигације.

Кратка одлука, коју ће суд донети о држању литигације, не може бити предмет жалбе, нити изјављена жалба задржава извршење пресуде.

Та околност, што је од дана извршености пресуде протекло више од три месеца, не може задржати пресуду од извршења у овоме погледу, јер пресуда застарева само у погледу казне, а не и у погледу накнаде и осталог, што се по пресуди има да уради.

III.

Суд општине илинске у срезу бољевачком, актом својим Бр. 783, пита:

»Општински суд учинио је привремено један издатак из своје касе, на једну потребу, која није буџетом предвиђена.

После извесног времена суд је наплатио издату суму и попунио касу.

Моли се уредништво за обавештење: треба ли ову наплаћену суму завести у дневник касе примања или не?»

— На ово питање одговарамо:

Прво констатујемо, да општински суд није смео чинити из касе привремене издатке на потребе, које нису буџетом предвиђене ни кредит одобрен.

Али кад је он то већ учинио, па видећи и сам погрешку то поправио и издату суму вратио у касу, он то не треба да заводи у дневник прихода, пошто издатак није завео у расход, те би себе тако погрешно и неправедно задужио.

Ако је, међутим, он погрешно провео привремени издатак кроз дневник расхода, онда нека и наплаћену суму проведе кроз дневник прихода, да би се примања и издавања поклапала.

IV.

Суд општине ресничке у срезу бањском актом својом Бр. 1131, пита:

»Један инвалид, који живи у овој општини, поднео је суду молбу да му изда уверење о сиротном стању.

Он у овој општини плаћа на име непосредног пореза без личности 3·80 динара, и по томе би му се могло издати уверење.

Али он у општини јелашничкој има имања, које је ослобођено од плаћања пореза, али на које би требао плаћати 2·72 дин. кад не би било ослобођене, те би са сумом од 3·80 дин. изнео непосредни порез 6·52 динара.

Да суд не би издао лажно уверење моли се уредништво за обавештење: да ли треба узимати у обзир и ону суму од 2·72 дин. коју би требао плаћати да имање није ослобођено плаћања пореза, или ће се уверење издати према порезу, који плаћа у овој општини?

— На ово питање одговарамо:

По чл. 2. т. 8 закона о таксама, за сиромаша сматра се сваки онај, који не плаћа више од 5. динара непосредног пореза без приреза и личног пореза.

Како је молилац ослобођен плаћања пореза на имање у општини јелашничкој и није задужен по распореду пореза, те остаје свега оно задужење од 3·80 дин. колико плаћа у тој општини, онда му суд може издати уверење о сиромаштини, без страха да ће учинити какву погрешку.

V.

Владисав Илић, земљорадник из Грабовца у срезу деспотовачком, пита:

»Ја сам 11. новембра 1907. год. поднео молбу пореском одељењу, и тражио: да ме ослободи даљег плаћања пореза на личност, пошто сам прешао 60 година старости, за доказ чега поднео сам крштеницу, из које се види да сам рођен 26. октобра 1847. године.

Пореско одељење место да ме ослободи као старог, оно ме одбија од тражења својим решењем, јер вели да још немам 60 година старости и да према томе не могу бити ослобођен.

Да би се могао ослободити плаћања пореза ја молим уредништво за обавештење; да ли ја према крштеници имам 60 година и шта треба да радим даље по овоме?»

— На ово питање одговарамо:

На дан 11. новембра 1907. год. као дана подношаја молбе, молилац је имао старости 60 година и 15 дана.

Према томе, одељење је погрешило ако је рекло да он нема 60 година.

Међутим, оно је правилно урадило што га није ослободило личног пореза за 1907. годину, у којој је тек напунио 60 година старости, јер је такав рад саобразан са ставом првим чл. 75. зак. о порезу, али је погрешило што није учинило предлог да се ослободи за наступајућу годину у смислу става другог поменутог законског наређења.

У том смислу може се изјавити жалба г. Министру финансија (преко одељења које је донело решење) и он ће наредити што треба по закону.

VI.

На питање Животе Петровића, деловође општ. в. поповићске одговара се:

У бр. 24. „Полицијског Гласника“ од ове године, одговорено је суду општ. сремачке под III. шта све треба учинити пре него што се приступи расходовању извесних сума од оних дужника, који не могу платити дуг, у смислу расписа г. Министра финансија од 9. јуна 1907 год. Пр.Бр. 1848.

Треба наћи овај распис па пажљиво проучити, а прочитати и обавештење у бр. 15 „Полиц. Гласника“ за ову год. под I и онда се неће постављати излишна питања.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТРЕ

Димитрије Наумовић, из Наталинаца, који има да одговара код начелника среза лепеничког за дело из § 206. крив. закона, 22. прошлог м-ца побегло је из места пребивања и до сада није пронађен. Димитрије је родом из Турске, стар 18 година, омален, дежмекаст, црномањаст, ћосав. Позивају се све власти да га потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза лепеничког с позивом на дещу Бр. 13824.

Вождар Мијовић, осуђеник београдског казненог завода, чију фотографију износимо, 25. прошлог месеца побегао је са осуде као слободњак. Вождар је родом из Ниша, стар 25 година, средњег раста, очију жућкастих, косе затворено-плаве; од особених знакова има:

а.) на средини леве долактице а на страни антеријорној тетовиран знак «Б. М.»; б.) белегу од пецовања, овалног облика, величине $4/3$ см., на средини десне мишице, страна екстерна и в.) ожиљак од ране, овалног облика, величине $1.5/1$ см. за 34 см. испод седмог кичменог обртња, на кичми. На осуди је био због опасне крађе, а осуђен је пресудом ваљевског првостепеног суда од 8. августа 1906. године Бр. 24113, на пет (5) година робије без окова. Раније је осуђиван у 1903. години на три месеца затвора због просте крађе. Позивају се све полицијске и општинске власти да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи београдског казненог завода с позивом на акт Бр. 4059.

Павле - Паја Тодоровић, бив. агент осигуравајућег друштва «Њу-Јорк» извршио је пре извесног времена више превара у Чачку, на је по извршењу дела побегао. Павле је родом из Митровице, стар 53 године, омаљен, округла лица, косе проседе, шпичасте браде, при ходу нарамљује, на себи има цивилно одело од грао штофа. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа чачанског с позивом на акт Бр. 6350.

Три непозната зидарска радника 1. прошлог месеца (по новом) украли су Антону Мезелу и Августу Грицу из Верца у Аустро-Угарској, 40.000 круна, већином у новчаницама од 100, 50, 20 и 10 круна, а које су новчанице израђене 1907. године, и по извршењу дела одмах су отпуговали из Будим-Пеште на лађи «Софији» ка Београду. Један је од њих средњег раста, у цивилном оделу од грао штофа, на глави има црн штофани

шешир; други је средњег раста, дежмекаст, црномањаст, а трећи је средњег раста, на себи има чакшире са бицикла-школома. Позивају се све полицијске и општинске власти да их живо потраже и пронађене стражарно спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 30537.

Живота Панџић, осуђеник београдског казненог завода, родом из Осиповице, среза подунавског, 24. прошлог месеца побегао је са рада из Топчидера. Живота је стар 33 године, средњег раста, очију жућкасто-зелених,

косе смеђе, бркова риђих; од особених знакова има: а.) белегу од посекотине, облика куке, величине 2.5 см., на корену левог палца, страна антеријорна; б.) брадавицу, длакаву, величине зрна од сочива, на десној страни браде; в.) брадавицу, величине кукурузног зрна, за 6 см. испод десног лоба и г.) младеж, величине зрна од сочива, за 5 см. испод и у десно од седмог кичменог обртња. На осуди је био због разбојништва, а осуђен је пресудом смедеревског првостепеног суда од 26. фебруара 1902. године Бр. 5831, на петнаест

(15) година робије. Изнесећи његову фотографију, позивамо све полицијске и општинске власти да га живо у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи београдског казненог завода с позивом на акт Бр. 4036.

Светислав Милосављевић, слуга Анте Милошевића, баштована из Свилајца 19. прошлог м-ца украо је свом газди 110 динара и по извршењу дела одмах побегао, одневши са собом и своју исправу. Светислав је стар 18 година, развијен, у лицу плав, очију жућкастих, носав, на себи има гуњ, чакшире и прслук од сукна, на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза ресавског с позивом на денешу Бр. 11523.

Т Р А Ж Е С Е

Спиру Миленковића, из Врање, који је осуђен на 36 дана затвора због кријумчарења, тражи начелство округа врањског актом Бр. 884. Пронађеног треба спровести поменутом начелству.

Александра Јулијуса, обућара из Београда, који има да одговара за покушај убиства, тражи кварт палилудски актом Бр. 7942. Александар је високог раста, стар 20 година. Пронађеног треба спровести поментом кварту.

ПРЕДАЛИ СЕ

Добросав Бојић и Милан Миленковић одбегли осуђеници београдског казненог завода, предали су се Управни казненог завода, те је према томе престала потреба за даљим њиховим тражењем.